

strækning, vil det neppe vare længe, før Ministeren kommer og beder om at udvide Antallet af Dommere i Landsretterne.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, nemlig Underretternes Kompetence, kunde jeg fristes til at give min Tilslutning til den Betegnelse, som det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz har givet Situationen paa dette Omraade, idet hun sammenlignede Forhandlingerne om dette Spørgsmaal med en Auktion, hvor der blev fremsat det ene Tilbud efter det andet. Jeg kunde fristes til at henstille til Justitsministeren at aflyse Auktionens Fortsættelse ved at trække hele dette Spørgsmaal tilbage; det trænger ganske aabenbart til en nøjere Overvejelse. Denne min Henstilling gælder naturligvis i lige saa høj Grad Udvalgets ærede Ordførere og dem, der har været med til at operere med Hensyn til dette Spørgsmaal. Det forekommer mig i øvrigt med Henblik paa de enkelte Underændringsforslag, at der er god Anledning til at gøre opmærksom paa den Opfattelse, der, saa vidt jeg ved, tidligere i meget stærk Grad har gjort sig gældende, at paa Omraader som dette bør det være saaledes, at Loven drager Grænsen, at det bør være bestemt, hvad man regner for at være Smaasager, og hvad man henregner til større Sager. Jeg tror i det hele taget, at man tjener det retsplejemæssige Hensyn bedst ved i hvert Fald at udskyde Spørgsmaalets Afgørelse, og ud fra den Betragtning anbefaler jeg endnu en Gang at stemme mod samtlige de Underændringsforslag, der vedrører Underretternes Kompetence.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen var bange for, at Justitsministeren i Løbet af kort Tid vilde komme og bede om flere Dommere til Landsretterne, da Landsretterne ikke vilde kunne overkomme det Arbejde, som nu blev paalagt dem. Det er ikke rigtigt, men det er netop af denne Grund, at man i det Forslag, man har fremlagt, har foreslaaet at lægge flere Sager ud til Underretterne, netop for derved at aflaste Landsretterne noget.

Hvad angaar det ærede Medlems Henstilling om, at jeg skulde henlede Retspræsidenternes Opmærksomhed paa visse Paragraffer i Retsplejeloven, da anser jeg det for ganske unødvendigt. Jeg gaar ud fra, at Retspræsidenterne er tilstrækkeligt inde i Retsplejeloven, og at de er bekendt med den Myndighed, de har. Jeg er ogsaa aldeles overbevist om, at de benytter sig deraf, og det ærede Medlem ved, at Justitsministeren ikke kan paalægge Retspræsidenterne noget;

de er uafhængige af den udøvende Myndighed. Det ærede Medlem ved ogsaa godt, at vi meget indgaaende har diskuteret Spørgsmaalet indenfor Udvalget i Fjor, og at der indenfor Udvalget var meget stærk Meningsforskel med Hensyn til, hvorvidt man overhovedet fra Udvalgets Side burde opfordre den daværende Justitsminister til at gøre noget paa dette Omraade, og at vi i Udvalget blev enige om ikke at foretage noget. Men jeg er aldeles overbevist om, at Retspræsidenterne nok skal vide at varetage denne Sag. Paa den anden Side er jeg af den Mening, at vi herinde har Lov til at kritisere paa dette Omraade ligesom paa ethvert andet. Derfor siger jeg, at hvis virkelig den Fremstilling, som er givet af det paagældende Retsmøde i Viborg, er rigtig, var det en meget uheldig Udtalelse, der der blev fremsat, hvis den da ikke er blevet fremsat som en Spøg eller saadant, hvad jeg ikke kan udtale mig om.

Ordføreren (Pürschel): Jeg vil blot spørge det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, om der er klaget i denne Sags Anledning til den Mand, som Klagen da burde gaa til, Retspræsidenten, om Klagen i bekræftende Fald er afvist, og om det ærede Medlem har nogen som helst Grund til at antage, at Retspræsidenterne i Almindelighed ikke opfylder den dem paa-hvilende Pligt, siden han fremdrager Sagen her og opfordrer til at give dem en Tilkendegivelse om, at de ikke har opfyldt deres Pligt. Endelig er jeg ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at efter Retsplejelovens § 48 tilkommer det Præsidenten i Højesteret at give Landsretspræsidenterne den fornødne Tilkendegivelse af, at de paa dette Omraade har gjort sig skyldige i Embedsforsømmelighed. Dette staar meget klart i Retsplejelovens § 48.

Niels Petersen: Den højtærede Justitsminister motiverede det Underændringsforslag, der gaar ud paa at forhøje Underretternes Kompetence til Sager paa 1500 Kr., paa samme Maade som det Mindretal, der har stillet Underændringsforslaget, nemlig ved, at man vilde aflaste Landsretterne i Anledning af det forøgede Arbejde, som de fik ved at skulle rejse ud. Det forekommer mig rigtigt nok, at man svækker Stillingen i højeste Grad ved denne Begrundelse. Naar man staar overfor et saa vanskeligt og betydningsfuldt Spørgsmaal, og man ved, at den foreslaaede Ordning vil møde Kritik fra næsten alle Sider, forekommer det mig, at man ikke kan frem-